

Sekularismens Opståen

- Kirkens Rolle i Middelalderens Europa

Lige siden det romerske imperiums nedgang i det 3. århundrede e.kr., begyndte kirken at få mere magt. Den første kristne romerske kejser (konstantin) kombinerede statens styring med kirkens affærer. Dette førte til, at kristendommen blev implementeret som obligatorisk lov i bestemte aspekter af livet (dvs. ritualer, som er relateret til statsdelegationer, privat og offentlig tilbedelse, osv.). Omkring år 476 e.kr., begyndte der at opstå kongeriger i Europa. Monarkerne der regerede kongerigerne havde aftaler med kirken, som nu havde samlet en betragtelig rigdom og magt. Fordi mange af disse regenter egentlig var dukker, som var blevet placeret på magten af kirken (de var som regel fra store velstående familier der blev anset for at være kirkens velgørere), blev deres principper/kriterier for styret også dikteret af kirken. Hvis vi undersøger tidens kristendom (eller den idag), så vil vi opdage, at den mangler bestemte systemer, hvormed den kan styre. Hvorimod i Islam, så finder vi omfattende beskrivelser af styresystemet, uddannelsessystemet, udenrigspolitikken, de økonomiske og rituelle systemer. I kristendommen finder vi kun vage og sjældne referencer til, hvordan disse principper skal blive til en styreform. Derfor måtte den romerske kirke kigge andre steder efter sin politik og vendte sig derfor mod mange af overleveringerne fra den gamle hedenske romerske regering.

Skønt pavedømmet regerede direkte over de mindre regioner omkring Rom og fra tid til anden over England, Sicilien og Jerusalem, havde det mere politisk magt, end nogen anden regering i Europa. Det var kirken (og derfor paven), der var ansvarlig for at inddrive skatter, indføre juridiske afgørelser og paven mentes at være i direkte kontakt med Gud. Så kirken brugte sin suverænitet over masserne på en barbarisk og brutal måde: mange kvinder blev tortureret og dræbt, når kirken erklærede dem for at være hekse; videnskabsmænd, som ikke var enige med kirkens lære, blev fængslet, sendt i eksil eller henrettet; kirken tilegnede sig meget jord og magt, der aldrig blev brugt til gavn for samfundet, men det blev derimod fordelt blandt de privilegerede, eller gemt. Uskyldige mennesker blev udnyttet med løfter om forbøn, når de døde. En stor indkomstkilde var et salg af 'Nøgler til Himlen' til en person på sit dødsleje, som ønskede at blive syndsforladt; eller til velstående familier med mange synder på samvittigheden, ville blive overbevist om, at hvis de hyrede kunstnere til at male religiøst propaganda kunst, så ville de blive tilgivet.

Folk på det tidspunkt ønskede ikke at ytre sig imod disse overtrædelser, af frygt for modbeskyldning - sådan var den frygt, de havde for deres styrende forsamling. Denne regeringsform fortsatte, indtil begyndelsen af det 14. århundrede da store tegn på utilfredshed blev synlig. Denne frustration dukkede op på grund af de europæiske tænkeres vrede, korstogenes ydmygelse overfor den mægtige muslimske stat og fordi kirken blev betragtet som en total katastrofe, når den kom for at behandle folkets problemer (grundet kristendommens mangel på systemer).

1500 tallet bragte megen teologisk debat og kontrovers i Europa. Hver stat så også kirken som et gavnligt værktøj til at få kontrol over andre, lave aftaler osv. 1618 resulterede dette i meget vold og blodsudgydelser over det meste af Europa. Det var tidspunktet for 30-årskrigen hvorefter de fleste kongeriger blev efterladt i ruiner. En tredjedel af Europas befolkning døde enten i kamp, pest eller af fejlernæring. Frankrig og Spanien fortsatte kampen indtil 1659.

Derefter kom reformatorerne, og de kaldte til at volden skulle stoppe. De var Martin Luther, og John Calvin - kirkens reformatorer - og de erklærede politik for at være noget af en forlegenhed, og at de primære pligter for den kristne mand var at adlyde den indstiftede myndighed uanset hvor ond den måtte være. Spørgsmålet om menneskeskabt styre eller guddommeligt styre forblev ubesvaret.

Som nævnt tidligere, vendte staten sig mod den gamle historie (dvs. det romerske imperium), for at udfylde tomrummet i indsættelsen af nye love, men grundlaget for det romerske imperiums lære, kom fra den gamle græske filosofi. Det var det humanisterne begyndte at lave referencer til i slutningen af 1500 tallet, for at de kunne finde løsninger til deres problemer. Dette førte til en splittelse i to grupper:

1. Dem der studerede den græske filosofi, og kaldte til naturalisme, og troede på menneskets naturlige fornuft til at løse alle problemer.

2. Dem der favoriserede kirken, og kaldte til realisme, og det guddommelige i kirkens lære.

I Italien var disse to grupper guelferne og ghibelinerne, og de var konstant indhyllet i en indbyrdes kamp om lederskabet. Resultatet bragte en sejr i sekulær tænkning. Et nyt samfund, hvis grundlag var idéen om enten at afskaffe religionen helt (dvs. kommunismens grundlag), eller adskille religionen helt fra livets affærer (dvs. kapitalismens grundlag). Dette efterlod samfundet i uvished, når det drejede sig om meningen med livet og universet og førte til et boom i den filosofiske skare over Europa. Eksempler på den forvirring dette førte til kan ses i denne lære fra Rene Descartes, der sagde: "Realiteten er forskellig for forskellige folkeslag, i forhold til individets bevidsthed og overlader troen på Gud til individets bevidsthed"; og Immanuel Kant, der sagde: "Det menneskelige sind er ansvarlig for eksistensen af ting som vi opfatter dem".

Snart blev kirkens regeringstid i Middelalderen, bragt til en ende. Europas sekulære institutioner begyndte at opstå i form af et nyt ideologisk grundlag (dvs. kapitalisme). Nationer begyndte at mene at deres borgere var andre overlegne på grund af race eller iboende genialitet, og begyndte derfor at betragte sig selv som værger for deres nationale frihed. Dette førte til idéen om, at geografi eller klima udvalgte disse fronter, og at der i mennesket var en naturlig vilje til at være 'frie' - dvs. at regere sig selv, og dominere andre. Altså følte de sig overlegne og mere perfekte end folk af andre racer. Ligesom tyskerne lovpriste deres folks evne til at regere over andre (deres monarki), hævdede John Fortescue i England, at den engelske frie lov og konstitution, var overlegen i forhold til andre eksisterende love.

Disse nye tanker blev populære tanker, og lod derfor kirken trække sig, og omforme sig til et nyt sæt af love baseret på de sekulære stater (der var reformgrupper indenfor kirken, der arbejdede for at opnå dette). Så nu kunne kirken ikke længere manipulere monarkerne, men den var et værktøj i hænderne på de sekulære stater for at manipulere folket; eksempelvis kirkens erklæring om, at sekulære folk som levede trofast og arbejdede ærligt, var ligeså gode i Guds øjne som de religiøse folk. Og dette var en total omvæltning, set i forhold til den truende gestus, de før havde fremsat mod enhver, som sagde noget der bestred den kristne doktrin.

Machiavelli betragtes i dag for at være en af grundlæggerne af den moderne politiske tænkning. Han skrev to bøger: "Drøftelser af de Første Ti Bøger hos Titus Livius", og "Prinsen". Hans politiske tænkning var:

"Politik er udelukkende sekulær. Det er menneskers kamp i deres søgen efter magt. Mennesker er ens, brutale og derfor skal al selvisk politik følge nogle universelle regler, som er ens for alle mennesker. Den succesrige regent skal derfor have studeret historie, skal observere sine ligestillede, og være villig til at udnytte deres svagheder."

Mange moderne parlamentariske systemer er baseret på Machiavellis lære, og mange tager ved lære fra deres eksempel fra 1790 - den franske revolution.

Begyndende med Napoleons regeringstid i Frankrig, begyndte andre vestlige lande at kolonialisere de andre dele af verden for at eksportere den kapitalistiske ideologi og opnå økonomisk fortjeneste. Vi oplever denne udnyttelse blive udført i dag, gennem mere effektive former.

Så hvis vi kigger på det nuværende kapitalistiske samfund er en politiker meget lig Machiavellis forestilling af den ideelle politiker. Og kirken regerer ikke Europa længere; dens plads er blevet overtaget af selskaberne og bankerne. Ligesom en kunstner optræder for kunstens skyld og ikke for folkets skyld, en skribent skriver for ytringsfrihedens skyld, og ikke for samfundets bedste, er deres intellektuelle/tænkere kun eksperter i at lave kompromiser i stedet for løsninger. Deres regeringer er ligesom værktøjer i hænderne på de store selskaber, og de velhavende kapitalhavere. Ethvert medlem af dette samfund lever for sin egen individualitets skyld, og ikke for samfundets skyld.

Som konklusion må vi sige at den sekulære/kapitalistiske tanke bygger på det overfladiske og reaktionære og det er ikke et rationelt tænkingsgrundlag.